

ПРИКАЗКА-ИГРА

ДУГУЛИТЕ

И ВЪЛШЕВНОТО ЛИСТО

Автори

Тони Теллалов

Никола Райков

Илюстратор

Мая Бочева

Посвещавам тази история на
Преслава Телалова - първото
малко гугуле, което гойде при
мен и преосмисли всичко.

Тони Телалов

Една ранна-ранна сутрин, в една гъста-гъста гора, първите лъчи полазиха огромното дугулско дърво и осветиха листата му. Някои от тях бяха жълти като малки пъпеша, други червени като големи ягоди, а трети зелени като... ами като листа. Но най-странни от всички бяха сините!

Долу под дървото дугулетата се събираха, за да наблюдават чудото. Подобни на малки мъхести яйчица, цветните им телца блестяха по пътеките като дъното на планински поток. Денят на Великото докосване бе настъпил!

Зелените дугулета идваха първи, но забавиха ход пред една клюмнала тревичка. Те оживено заобсъждаха нещо. Едното говореше на висок глас и сочеше наоколо. Това бе Зент – един от най-добрите пазители на дървета. На главата му растяха няколко листенца и една маргаритка, с която надуваше всякакви миризми. От незапомнени времена зелените дугулета се грижеха за всички растения в гората.

По това време пристигнаха и група жълти дугулета. Всяко от тях носеше нещо – бръмбарче без рогче, пеперуда без цветове, малко мишле без опашка... Показваше го на Жапо, а той им посочваше къде да го отнесат. Бръмбарчето – тук до мен, пеперудата – там до шишарката, този огромен скакалец – момент! Хм! На онзи слънчев камък! Малкото жълто дугуле внимателно положи огромното насекомо там. То едвам изправи болящото го гръбче. Друго – червено дугуле – веднага притича и го заразтва. То се казваше Чапо – лечителят, и като всички червени, лекуваше останалите дугули.

А там, близо до дървото, под един шипков храст, сините дугулета събираха капчици роса от листата му. Те приготвяха вкусни хранителни сокчета за своите братчета. А чрез сините водорасълчета по главите си усещаха разликата между капчиците на росата и влагата от пещерата. Знаеха колко различни са дъждът, събран във фунийката на цвете, и капката, пренощувала върху скала.

Сент, майстор на отварите със слънчева вода, надигна глава и каза:

– Време е. Май всички се събраха вече.

Всяка година в деня на Великото докосване от короната на дървото се отронваха две, четири или най-много шест листа, подходящи за тайнството. Те

никога не растяха едно до друго. Ако едното беше на върха, другото растеше някъде в ниското.

Ако едното се бе разлистило от северната страна, другото бе в южната. Настъпеше ли моментът, двете листенца се отронваха и

политаха като крилца на водни кончета.

Вятърът танкуваше с тях насам и натам, и пак насам и

понякога... се случваше чудо! Мъничко преди да паднат на земята, листата се докосваха и се раждаше дугуле!

Всички те, родените от дървото, се бяха събрали под него в очакване. Всяко дугулче имаше по две ръчички и две оченца. Но пък си нямаха краченца. Вместо това имаха шест реда миниатюрни, извити като кукички, ноктенца. А когато се движеше, захващайки се с тях, изглеждаше сякаш се пързаят по земята. По клоните, по камъните и... навсякъде! Със своите ноктенца дугулетата достигаха навред, но не можеха да тичат. Когато трябваше да се спасяват, те се свиваха на цветни топчета и се търкулваха по-бързо от уплашена котка! Очичките им се плъзгаха нагоре и заставаха на върха на търкалящото се топче. Защото, ако се търкаляш по очи, едно, че нищо не виждаш, и второ, че много боли! А ако те заболи, може да извикаш. А когато си дугулче и викаш, цялото ти телце светва!

> Премини на 1.

Ако за първи път четеш тази глава, отлепи стикера до цифрата „0“ и го използвай за твое дърво.

1
Всички очички гледаха родното дърво. Дугулите бяха притихнали в очакване на Великото докосване. В този момент няколко листа се отрониха и полетяха надолу. Сент затаи дъх! Те падаха и падаха, и падаха и накрая... паднаха. Там, на земята, сам-самички. Жапо не знаеше дали тези листа са били онези листа, но се натъжи. Зент се плъзна напред и тъжно докосна дървото. Изведнъж две листенца се откъснаха едновременно. Едното започна да настига другото. Подухна ветрец. Завъртя ги около дървото, за миг те се докоснаха и тогава... Не стана нищо! Листенцата се разделиха и всяко падна в различна посока.

– Е-е-е... – съжалиха всички. Да не се докоснат листата беше тъжно, но още по-най-тъжно бе да се докоснат неподходящи листа.

До края на деня паднаха още няколко. Слънцето залязваше. Никое дугуле не гледаше към дървото. Всички знаеха, че времето е свършило.

Тогава, точно до шипковия храст, върху онзи висок пън се качи едно-единствено кафяво дугуле. Никой вече не помнеше какъв цвят се бе родило то. Дугулето застана пред всички и от главата му се поклатиха няколко гъбки. Кун всеки ден получаваше мъдри съвети от една кафява скала. Тя често спеше и говореше насън. Кун прекарваше толкова много време със скалата, че бе станал същия като нея.

– Мнооого, мнооого време... – рече Кун и леко задряма.

– Какво? – не издържа Чапо и неусетно го приближи. Кун се сепна.

– Дървото ни остаааря, остаааря, та чак...

– Заспа! – възкликна Сент.

– Неее. Дааа! – съгласи се Кун. – Остаааря, та чак заспа. Трябва ни нооово, нооово...

– Дърво? – не издържа и Зент.

– Неее. Трябва ни листооо – допълни Кун. – Да го вкореним в нашето дървооо...

– Да тръгваме! – извика Жапо. – Но накъде, Кун?

Кун бе заспал.

– В гората! – викнаха мнозина и телцата им светнаха.

– В парка на града! – викнаха други и телцата им светнаха.

– В гората! – настояха първите.

– В парка на града никой не е ходил! – упорстваха другите.

Скоро цялата полянка заблестя и замига в зелено, жълто, червено и синьо.

Неусетно се бе стъмнило и нощните птици силно се изненадаха. Една сова се кокореше на

светлините, а един бухал мигаше като тях.

– Спрете! – викна събудилият се Кун, но телцето му не светна. Отдавна бе загубил тази способност. Той се намести важно на пъна и посочи Зент, Сент, Жапо и Чапо.

– Скалата ги избрааа...

Цялата поляна викна одобрително и просветна като един.

– А те къде ще избирааат? Дали тук, в гъстатааа, в гъстатааа... – рече Кун.

– Гора! – викнаха много.

– Или там, в паарка, в паарка на...

– Града! – викнаха други и просветнаха с телца. – Да направим Дядо Дугул!

И ти, приятелю, е време да избираш:

> Ако искаш Зент, Сент, Жапо и Чапо да отидат в града и да се запознаеш с Дядо Дугул, отиди на Глава 2.

> Ако желаш да навлязат в Дълбоката гора, отиди на Глава 3.

Ако за първи път четеш тази глава, отлепи стикера до цифрата „1“ и го използвай за твоето дърво.

Рано-рано сутринта, когато слънцето протегна сънливи лъчи, всички дугули вече работеха. Те се подреждаха, хващаха се за ръце и се катереха едно върху друго. Върху тях се качваха още и още. Накрая се получи голяма цветна купчина, която сякаш се крепеше на два крака. Отгоре се струпаха още дугули и образуваха една крива глава. Други пък се захванаха с ноктите си и увиснаха надолу като люлеещи се ръце. Останалите измъкнаха отнякъде големи парчета найлон, събиран от горските поляни. Омотаха ги около краката. Извадиха стар, прогнил балтон и го облякоха на тялото. Всичко завърши с плетена шапка и шал на главата. Цялата работата бе много-много трудна. Особено тази с обличането. Отне им цял половин ден.

Кун разгледа критично прегърбения Дядо Дугул, който бяха създали.

– Десет крачки напред! – рече той.

Фигурата се раздвижи. Краката ѝ сякаш се тътреха, но всъщност се плъзгаха. Тялото се клатеше насам-натам, а ръцете се люшкаха като въжета на скъсани камбани.

– Въобще не прилича – измърмори Кун, а после с висок глас каза: – Вдигни ръцеее!

Двата мръсни ръкава се заиздигаха. Единият силно трепереше. Половината на другия висеше безпомощно.

– Ммд-а-а-а, не прилича – измърмори Кун и рече: – Това въобще не прилича нааа... – и задряма.

– На човек? – не издържа Чапо.

– Нее. Въобще не прилича нааа, нааа... – и пак задряма.

– Стар човек? – стресна го Жапо.

– Неее. Въобще не прилича на нищо!

– Ма как ли да прилича, да!? – измърмори си той. – Колко дугули са виждали човеци, а?

Фигурата се заклати напред-назад. Кун въздъхна мъчително.

– Тръгваме ли към гората? – попита Зент, който не беше разбрал накъде ще ходят.

– Не, Зент, не... – обясни му Сент. – А може би? Там ще има всякакви води, водички, капки и... – размечта се Сент.

– Слушайте меее! – рече Кун. – През града вървете само нощем. Не спирайте дори. Зент, Сент, Жапо и Чапо, хайдеее! Влизайте в джобовете на, на-а-а...

Зент, Сент, Жапо и Чапо за нула време се покатериха и се вмъкнаха в джобовете на балтона. Дядо Дугул непохватно се заклати между дърветата, навътре в гората. Кун погледа след него, докато спря да го вижда, и си рече:

– Стана време за сън.

- > И ето, читателю, тук историята продължава към града на Глава 4.
- > Но ако си размислил и предпочиташ дугулетата да изчакат следващия ден и да навлязат в Дълбоката гора, отиди на Глава 3.
- > Към града – глава 4. Към Дълбоката гора – глава 3.

Зент, Сент, Жапо и Чапо тръгнаха рано-рано сутринта и бързо-бързо стигнаха до Дълбоката гора. Те уверено навлязоха в нея, но скоро всичко се промени. Сенките израснаха плътни и страшни. Пътеката изтъня и стана хлъзгава и влажна.

– Тук има много различни води... – каза Сент.

– Цоп! – каза една капчица брезова вода на главата му.

Той бързо я смукна с водораслите си. „Е, поне има какво да ядем“, помисли си Сент.

Другите дугули не мислеха нищо. Те само се движеха напред и страхливо се взираха в сенките. Мракът растеше като гладен, чудовищен звяр. Растенията по главичките на дугулетата клюмаха повяхнали. Очичките на Зент се бяха събрали едно над друго. Тогава синьото дугуле – Сент – тихичко запя:

*Ний сме малки дугули, дугули, дугули...
В старата гора търсим ний листо,
по тънките пътеки, към дугулско дърво...*

Скоро и четирите дугулета тихичко пееха. Песента бе изместила страха и телцата им лекичко светеха. Тревистите им прически стърчаха гордо. Песничката ставаше все по-дълга и по-дълга. В нея освен „дугули“ и „дърво“, те добавяха и „сини“, и „червени“, и „родно“ и разни други работи. Скоро песничката им зазвуча ето така:

*Ний сме малки,
(Зент) зелени, (Чапо) червени (Сент) и сини,
дугули.
В старата,
(Сент) пълна с вода, (Зент) дълбока (Жапо) и гъста
гора
търсим ний
едно младо и живо
листо,
по тънките леки, потайни и меки
пътеки,
към дугулското,
старо и родно дърво.*

Всяко дугуле измисляше нова дума и я изпяваше. После другото измисляше друга дума – още по-хубава! И така се получи една много хубава, но и много дълга песничка. Толкова дълга, че няма да се събере в ця-я-ялата книга!

– О-о-о-х! – изохкаха шубраците.

Всички дугули спряха да пеят и замръзнаха. Смелостта им се бе изпарила, а ця-я-ялата дълга песничка бе забравена.

– О-о-о-х! – изохкаха отново храстите.

Докато другите дугулета бяха заети да се страхуват, Жапо внимателно приближи. Той надникна зад лилавото храстче и ги извика:

– Елате!

Зад храста лежеше и охкаше огромна, доста грозновата буболечка.

– Какво животно е това? – попита Чапо и се почеса по листата.

– Това е грозилище! – отвърна Сент.

– Не съм чувал за такова животно – додаде Зент.

– Грозилището не е животно, Зент, то е... – заобяснява му Сент.

– Това е попово прасе – прекъсна ги Жапо.

Той внимателно огледа съществото и цветчетата на главата му щръкнаха.

– Трябва да го излекуваме – добави Жапо.

– Как така ще го излекуваме?! – стресна се Зент. – Ако е „попово прасе“, те ядат корените на растенията и ги убиват. Те са лоши!

Сент погледна към грозилището и съзря зъл блясък в едното му око.

– Давайте да-да-да си вървим – заекна той.

– Не, ще го излекуваме – заинати се Жапо.

Отново е твой ред да избираш.

> Ако искаш дугулетата да излекуват поповото прасе, отиди на Глава 6.

> Ако пък желаеш да продължат с важната си мисия, потърси Глава 7.

